

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΒΕΝΣΑΝ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ ΜΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ξαπλώθηκε στην άμμουδιά κι' ἐπερίμενε τὴν ὥρα τοῦ μπάνου. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐβγαλε νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του, μὰ τὴν ἀπέταξε σὲ λίγο μ' ἓνα χαμουρητό κι' ἀσυλλογίστηκε :

— Μήπως λοιπὸν πλῆττει ;

— Γιατί ὅμως νὰ πλῆττει ;

Ποῦ ἄλλου θὰ μπορούσε νὰ ἦταν πὺ εὐτυχισμένος, παρὰ στὴν ἡσυχὴ ἐκείνῃ ἀκτῇ, μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ τὸν ἐμύρωνε μόνον τὸ ἰώδιο τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ρετσίνο τὸν πεύκων ;

— Ὅλος ὁ πόθος τῆς ζωῆς, εἶχε φουντώσει μέσα στὴν ψυχὴ του ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ. Καὶ μ' ἓνα κίνημα ἀπότομο ξαπλώθηκε στὴ ράχη, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ χαρῇ ολοκληρωτικὰ τὴν τεμπελιά του...

— Ἐνα κοριτσάκι βλαῖζε ὀλίγα βήματα πὺ πέρα, κοντὰ σὲ μιὰ πολὺ νέα κυρία.

Μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι ἐτενώθηκε ἡδονικά. Τὶ ὠραία ποὺ ἦταν ! Τὶ μαγεῖα...

Ἐπρόσεξε τότε καλύτερα τὴν γειτόνισά του. Ἦταν παντρεμένη τὰχα ἡ κόρη ; Ἐνα κοστούμι μανιού, ὁρὸς χρώματος, ἐκολοῦσε σχεδὸν ἑκπῆνη τῆς, χωρὶς ὅμως ἡ νέα γυναίκα νὰ εἶνε γι' αὐτὸ ὀλιγοτερο σερνή. Ἦ γοημέρι τοῦ κορμιοῦ τῆς εἶχαν μὲν ἀράνταστη τελεσιότητα. Κι' ὁ νέος ἐννοίωσε καὶ σὰν εὐγνώμονος πρὸς αὐτὴν γιατί τὴν ἔβλεπε, μπροστὰ του ἔτσι αἰθρία, ἀγνή, μέσα στὴ διάφανη παρὼν ἀτμόσφαιρα, μέσα στ' ὀλοκάθωρο φῶς τῆς ἡμέρας...

Ἦθελε νὰ τῆς μιλῇ. Ἀλλὰ τί νὰ τῆς ἔλεγε ; Καὶ τί θὰ τοῦ ἀπαντοῖσε αὐτῇ ; Φοβόταν ὅμως μήπως τὴν τρομάξῃ, μήπως χαλάσῃ μὲ ἀνώπτες λέξεις ὅλη τὴ γλῶσσα τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης προσεγγίσεως :

— Εἶνε δική σας, κυρία, ἡ μικρούλα αὐτῇ ; ὠτίησε, ἐπιτέλους.

— Γιατί ὄχι ;

— Φαίνεται, ὅμως, τόσο νέα...

— Ἐ, λοιπὸν, ὄχι. Εἶνε ἀνηψούλα μου, κόρη τῆς ἀδελφῆς μου.

Ἐρχόμαστε κάθε πρωὶ καὶ παίζει ἐδῶ στὴν ἀμμουδιά.

— Κάθε πρωὶ ; Τόσο τὸ καλύτερο ;

— Γιατί τόσο τὸ καλύτερο ; Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἡ νέα χαμογέλασε.

Ἀσύλληπτο, ἄλλο, τὸ κύμα τῆς συμπαιδείας εἶχε περάσει ἀνάμεσα τους.

Μίλησαν γὰ διάφορα πράγματα. Τῆς εἶπε πῶς ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο «Παλλάς» τῆς παραλίας, ὅπου ἐπληγε μὲ τὶς κοινωτάτες φυσιολογίες ποὺ εἶχε τριγύρω του.

Ἐκείνῃ πάλι τὸν ἤφανε νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ἦταν μιὰ νέα ποὺ ἐπενοῦσε ἡ ζωὴ τῆς ἡσυχὰ καὶ λίγο μονότονα—ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς περισσότερες νέες ποὺ ζοῦν περικυκλωμέναι τὸν ἔρωτα. Ἐταί ἐννοίωσε τοῦλάχιστον αὐτὸς : Ἦσως ὅμως δὲν εἶχε ἐννοήσει καλῶς...

Τοῦ εἶπεν ἀκόμα πῶς τὴν ἔλεγαν Σιμόνη καὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν ἄλλο ὄνομα, οὐτε τοῦ ἔφανερωσε ποὺ ἦταν ἡ κατοικία τῆς. Τὶ θὰ ὠφελοῦσε αὐτὸ :

Ἐπρόσεξε ὅμως πῶς θὰ ἐπέστρεψε τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἴδια ὥρα.

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὶς ἀκόλουθες μάταια τὴν ἐπερίμεναν. Ἐκείνῃ δὲν κατέβηκε στὴν ἀκτὴ τὴν ὠριμένην ὥραν. Εἶνε ἀλήθεια ὅμως πῶς ὁ καιρὸς ἦταν βροχερός, ὁ ὁκεανὸς τρικυμισμένος καὶ ὁ ἀνεμὸς χάλουσε τὸν κόσμο.

Σὲ λίγες μέρες ἓνα πρωί, ὁ οὐρανὸς, σὰν τὸ δακρυσμένο πρόσωπό κάποιου παιδιοῦ ποὺ τοῦ κάνουν κάποιο δῶρο καὶ χαμογελά ἀμέσως, ἔβγαλε γέλαστο καὶ ἀβυσσῶδες. Τότε ὁ ἡμίος ξαναπῆρε τὴν λάμψη του καὶ κατὰ τὶς ἐνδεκα ἐφάνηκαν πάλι στὴν ἀκτὴ οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναίκες μὲ τὶς τουαλέτες τοῦ μπάνου καὶ ἡ νιαντιάδες μὲ τὰ μικρά.

Τὸ πρωὶ ἐκείνο ἐφθασε καὶ ἐκείνῃ μόνῃ τῆς. Ἐκράτουσε μόνον ἓνα βήλο στὰ χέρια.

— Ὁλεστε ν' ἀπομακρυνθοῦμε λίγο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιάφορο ἡ κακὸ πλῆθος : τὴ ρώτησε.

Δὲν ἄφικε νὰ τῆς γίνουν πολλὰ παρακάλια καὶ ἀπομακρύνθηκαν κατὰ μήκος τῆς ὑψηλῆς ἀκόμα ἀκμῆς, στὴν ὁποίαν εἶχαν ἀφίσει τὰ φύκια μὰ δαντελωτῇ πρασιναδά.

— Γιατί ἀναζητᾶτε τόσο τὴν μοναξιά ; τὸν ρώτησε ἀπότομα ἡ κόρη.

— Σὰς βοίσκει ὥραία. Καὶ θάθελα νὰ σὰς ἀπομακρύνω γὰ λίγες στιγμὲς ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ μάτια ποὺ σὰς τὸ λένε αὐτὸ, γὰ νὰ σὰς δώσω τὴν ἐντύπωσιν, πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ποὺ τὸ ξέρω...

— Τὶ ὥραιο κέθος μὰς δίνει ἡ ὁμορφιά μας !

— Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, θὰ ἦταν ἀχαριστία πρὸς τὴν Μοῖρα... πρὸς τὸν ἔρωτα...

Ἐγέλασε λίγο μὲ ἀπογοητευτὰ καὶ εἶπε :

— Δὲν θὰ μοῦ μιλήσετε γὰ ἔρωτα, φαντάζομαι ; Μόλις μὲ γνωρίζετε...

— Μήπως εἰσθε κίολας ἀπογοητευμένη ;

Ἐπρόσεξε νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό τῆς τὶς μυστικὰς τῆς σκέψεις. Μήπως εἶχε, ἄραγε, ἀγαλῆσει πεῖρα τῆς ζωῆς ἀπ' ὅ, τι φαίνονταν ; Ἦταν δειλὴ, ἡ ἡσυχία νὰ περιπαίξῃ τὸν ἄνδρα ;

— Ὅχι, τῆς εἶπε στὸ τέλος, δὲν θὰ σὰς μιλήσω γι' ἀγάπην. Ὁ ἔρως εἶνε μιὰ λέξις μεγάλη, ὅμως πολὺ ἀπατηλὴ, αἶμα νὰ μὰς κἀν νὰ ὑποφέρουμε καὶ εἶνε τόσο σύντομὴ ἡ ζωὴ, ὥστε καλύτερα νὰ ἀποφεύγῃ κανεὶς τὸν ἀνωφελὲς πόνο...

— Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ γνώμη μου, ἐπιθύησε ἡ νέα.

— Ὁ ἔρως εἶνε κακὸς... γιατί ὅσο εἶνε ἀδύνατος, ὅσο ἐξοικιστὸς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, τόσο κάνει νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἄλλος καὶ νὰ λυτρεῖται πὺ πόλιν... Κακὸς κι' ἀνόητος συγχρόνως, γιατί ἔχειται πάντα πολὺ ἐνωρὶς ἡ πολὺ ἀργά...

— Μήπως δὲν ἀγαπήσατε ποτέ σας ;

— Ὅχι δὲ... Ἀγάπησα καὶ πολὺ μάλιστα... Μὰ δταν ἀγαποῦσα ἐγὼ, δὲν μ' ἀγαποῦσαν πεῖ... Καὶ δταν δὲν ἀγαποῦσα μὲ ἡσέλαν...

Ἀκούστε... Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ εἶχα μιὰ ξανθὴ φίλη, πολὺ χαριτωμένη καὶ ὁμορφῇ. Διὸ χρονία ἦταν ἡ χαρὰ τῆς μικρῆς μου κατοικίας, ποὺ τὴν ἐτίμησε μὲ τὴν ἐπισκεψὴ τῆς σχεδὸν κάθε ἡμέρα...

Ἀισθανόμην μολαταῖα πῶ, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσα εἰλικρινῶς. Γιὰ λίγο καιρὸ ἐχωρισθίκαμε, βροχίονα μακρὰ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον... Καὶ τότε πεῖ ἐννοίησε πῶ τὴν ἀγαποῦσα, πῶς τὴν ἀγαποῦσα τρελλά, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαῖναι...

Μὰ τότε πεῖ δὲν ἤθελε ἐκείνη τὴν ἀγάπην μου... Ὅχι λοιπὸν, δὲ θὰ σὰς μιλήσω γι' ἀγάπην...

— Γιατί τί θὰ μοῦ μιλήσετε λοιπὸν ;

— Γιατὶ τὴ λαχτάρα τῆς ἀγάπης ἴσως.

Ἦ νέα δὲν ἀπάντησε, οὐτε δαῖξε τὴ σκέψιν τῆς. Κι' ἐκείνος δὲν μπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ ἂν τοῦ δειχόταν αὐτὸ ἡ ὄχι.

Ἐπρόσεξε τότε ἐντονα :

— Πρὸ πάντων ὅμως θὰ σὰς μιλήσω γὰ τὴ βροχίαν, γὰ τὸν καιρὸ καὶ...

Ναι, σήμερα πρὸ πάντων θὰ σὰς μιλήσω γὰ τὸν καλὸ καιρὸ...

Ἦσαν πρὸς μὲν καὶ τὸν ἄλλο κόσμον. Εἶχαν ἀφίσει πίσω τους καὶ τοὺς τελευταίους ἔξω νυχτακιστὸν νους περιπατητὰς. Ξαπλωθίκαμε τοὺς πλάι ὁ ἓνας σὲν ἄλλον, ἐπὶ τὴν ἑστὴ ἀμμουδιά.

Στὴν ἀτελείωτὴν ἐκείνῃ ἀκτῇ ἦσαν ὀλμύχοι, ἀνάμεσα σὲ ὅ, τι ἔβλεποντο πράσινα τῆς φύσεως καὶ τὰ γαλάζια τοῦ οὐρανοῦ, ἀνάμεσα σὲ δάσος καὶ σὲ τὴν θάλασσα, ἐπὶ τὴν ἀτελείωτὴν ἀπ' τὸν ἥλιον...

Ἐσώσανον ἀρετὴ τὸ ὅ... Ἀὐτὸς ἀπέθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν εὐχαρίστησιν αὐτὸ ὀλμύχον καὶ τὴν ἐκτίησε, ὥστε δὲν τὴν ἀγρίε...

Ἐδύνασε τὸ ἀπαλὸ καὶ τὸν νικὸ κορμὶ μὲ τὶς κυματιστὰς γὰ μὲς, τὴν ἀπὸ λαιμὸ μὲ τοὺς χαρτωμένους λακκίσκους. Ἐτόλμησε τὴν παρμηκὴ ἀντίστασιν. Ἀπότομα τότε ἀνέτρεψε πρὸς τὰ ὀπίσθεν τὸ μικρὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐρρόησε ἀπληστα τὴν γλῶσσα τὸν ἥλιον τῆς. Τὸ φίλημα ἐκείνο τὴν ἔκανε νὰ ἰσχυρῇ ὀλμύχον. Ἐμεινέτο γοημένη καὶ χ' ὕλησε τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια τῆς, ὅπως ἓνα μὲν πληγωμένον πονεῖ... Ἐπειτα κύλησε στὴν ἀμμουδιά καὶ μὲ τὰ μὲν κλειστά, μὲ ἀνεπαίσθητους πινυγμούς τοῦ κορμιοῦ τῆς, ἀρχίσθη καίη, νὰ κλαίη...

Ὁ νέος ἐννοίωσε τότε πῶς ἦταν κόρη ἀγνὴ πάντα, καὶ ἂς ἔλπε παρασυρθεῖ ἀπ' τὸ μάγο αἰνίου πρῶτον, πῶς, εἶχε ἀδίκον ἴσως, τὸς ποὺ ὑποχώρησε στὴ βροχίαν ἔλπει τοῦ ὁδοῖνον καρποῦ τῶν μὲ λῶν τῆς.

— Ἄν μ' ἀγαποῦσατε τοῦλάχιστον, ἐπιθύησε μὲ πορᾶνον κόρη... Δὲν μ' ἀγαπᾶτε ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μ' ἀγαπᾶτε...

— Μικρούλα μου, σὲ βεβαιῶνω πῶς δὲ θέλω νὰ στενοχωριέσαι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωριέσαι, ἀπάντησε αὐτὸς. Δὲν οὐδὲ κανὰ ἄλλως τε κανένα μεγάλο κακὸ...

— Ποῦ τὸ ξέρετε ! ἐπιθύησε ἐκείνη. Κι' ἀπότομα σηκώθηκε ὀρθία.

— Ἀντί ! τοῦ εἶπε.

— Ἀντί !

— Ναι, ναι... Εἶχε ξεχάσει νὰ σὰς τὸ πῶ... Οἱ δίκαι οἱ μὲν γοῦν μὲ τὸ τρανὸ ἀπὸς τὸ βράδι... Ὁ, ὄχι, δὲ γίνεται ἐπὶ αὐτὸ, ἦταν ἀποφασισμὸς ἀπὸ πρῶτον καιρὸ... Ἀλλὰς τε καὶ...

Η ΝΕΦΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΥΛΗ ΑΓΡΙΩΝ

Ο άνθρωπος έχει τη mania να γνωρίζει τους όμοιους του, εκκείνους από πάντων που ζουν μακριά απ' τον κόσμο και είνε ακόμα άγριοι και απολίτιστοι.

Γι' αυτό οι εξερευνηταί των μυστηριωδών βαθών των μεγάλων ηπείρων είνε άρ'ετα πολυάριθμοι και σημερ' ακόμα.

Άμερικανοί εξερευνηταί με τον δόκτορα Άμλτον Ράις επί κεφαλής, ανέβλουν ν τωρα τελευταία στα βάρη της Βραζιλίας μια νέα φυλή άγριων γένων, την φυλή των Μουγιουγκούτ.

Επειδή όλη η έκτασις που κτεχουν οι άγριοι αυτοί διασχίζεται από μεγάλους ποταμούς, η εξερευνησις έγινε με ύδροπλάνα.

Η φυλή των Μουγιουγκούτ περνά μά έντελώς φυσική ζωή. Επειδή στον τόπο τους κάνει μεγάλη ζέστη οι άγριοι ζουν σχεδόν γυμνοί. Το παντάλονι του μάνιου είνε γι' αυτούς... το έπιστηότερο ένδυμα !..

Η γυναίκες των Μουγιουγκούτ ως τόσο έχουν άρκετη κοκατορία. Για να φαίνονται πιο όμορφες φορούν στο λαιμό τους και στα χέρια τους γυάλινες χάντρες.

Οι άνδρες καταγίνονται, ώ, έπί το πλείστον, στο κυνήγι. Ως άλλο χρησιμοποιούν τόξον.

Μιλωνται ζυγν κοινά σε μεγάλους ποταμούς, την καθ' αυτή φαρκή διεν την ξέρουν. Κυνηγούν όμως με το τόξον των και φονεύουν τα μεγάλα φύκια που εμφανίζονται στην επιφάνεια.

Η ζωή των άγριων αυτών είνε τόσον ανεξάρτητη, ώστε όταν πεθαίνει ο πατέρας, τα παιδιά κάνουν την καλήβη του, τα φορέματά του, τα όπλα του, τις λίγες περιμήθειες που είχε συγκεντρώσει και πηγαίνουν να εγκατασταθούν μακρότερα, όπου ξαναρχίζουν την ζωή τους, χωρίς να χροστούν τίποτε στον, προγόνους τους !..

ΑΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Της νύχτας οι άρματολοι και της αύγης οι κλέφτες.
Όλονκτις κούρσευαν και ταίς αύγαίς κοιμώνται.
Κοιμούνται 'στά δασά κλαριά και στους παχείους τους Ισκους.
Μά είχαν άρνά και τρώγανε κριάρα σοφλισμένα,
Μά είχαν κ' ένα γλυκό κρασί από το μοναστήρι.
Κ' ένας τόν άλλον έλεγαν κ' ένας τόν άλλον λένε.
Καλά τρώμε και πίνουμε και ψηλοτραγουδάμε,
Δέν κάρουμε κ' ένα καλό, καλο για τη ψυχή μας ;
Νά πάμε να φυλάξουμε 'στης Τρίτσας το γεφύρι ;
Πό κεί περνάει ένας Πασσάς με τους άλυσωμένους
να κόψουμε τόν άλυσσο να βγούν οι χαφωμένοι
Νά βγύ της χήρας το παιδί και της Μαργώς ο άνδρας.

τερα έτσι...

— Άντιό λοιπόν, είνε κ' αυτός. Και χωρίς κάκια, έ ;...

— Η νέα του έδωσε το χέρι της ; και του είνε :

— Γιατί να σάς κρατησω κάκια ; Φταίω κ' έγώ !

— Δέν θά θανατωθώμε λοιπόν ποτέ ;

— Έκανε ένα άόριστο κίνημα, που μπορούσε να εσήμαινε « Άδύνατον ! » ή « Τι άφελει ! » ή « Ο Θεός το ξέρει... »

Και άπομακρύνθηκε πηγαίνοντας γυιλό—γυιλό, χωρίς να γυρίση ούτε μία φορά το κεφάλι της προς τα πίσω.

Ο νέος την παρακολούθησε θλιμένος, όσο μπορούσε να την βλέπει... Την είδε που άπομακρύνότανε σιγά—σιγά, ως δτου δέν ήταν παιά παρ ό ένα μικρό ρόδιον σημείο ανάμεσα στη χρυσή άμμο και τόν άτέλειωτο γαλάζιον ουρανό.

Τού είχαν έλθει άπ' το άγνωστο, οι δρόμοι τους είχαν διασταυρωθεί και γύριζε πάλι προς το άγνωστο.

Αυτός έμεινεν εκεί θλιμένος. Και όμως, τι όμορφο θά ήταν άν παρτείνετο μέσα του η γλύκα εκείνων των στιγμών !

Η γεμάτη από νειάτα και φώς σιλουέτα είχε χαθή πεία... Ναι, αλλά το φώς και τα νειάτα δέν είχαν φύγει από κοντά του, ήταν πάντα γύρω του και τόν έμεθεύσαν.

Έννοιασε τότε, πως το φίλημα εκείνο της άγνωστης είχε αφήσει στά χείλη του τη γεύσι μανής άνείπωτης γλύκας, που ποτέ ως τότε δέν είχε χαρή, ίσως γιατί ποτέ ως τότε δέν είχε ξυπνήσει μέσα στην ψυχή του ως άληθινή δίψα της ζωής... της αγάπης !..

Άντρέ ντε Βενεάν

ΠΡΟΣΩΠ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΠΑΘΕΣΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας από τους πιο άπαθείς και τους πιο φλεγματικούς ανθρώπους, άπ' όσους αναφέρεται η ιστορία, ήταν και ο πρωτεστάτης, το Λεντιγκερ. Δηλώνουνται γι' αυτόν ότι καποτε, έποψίασθηρ έτε γυναίκα του εν απαύτουσε. Άντι να της κάμη όμο. καμιά σκηνή διατάζε μονον... να κα ασκευασουν μία ιδιαίτερη σκάλα, η όλοι να οδηγη στο δωμάτιο της.

— Άν έχετε κανένα φίλο, κυρία, της είνε κατά τον άπαθέστατο, φροντίστε να τον ανεβάσετε από την ιδιαίτερα σας σκάλα. Γι' τι άν τον συναντήσω στη σκάλα την κοινή, θα τόν γκρεμίσω με θα συγχωτώ !..

Κάποιος σοφός, ήταν άπιστολημένος στο γραμείο του, διαν έαφνα μπλεχν ένα, υπηρέτη, του, έξαλλος, και του είνε :

— Κυρία ! Το σπίτι έπιασε φωτιά !..

— Είδουλίσις την κίμω, άπληνητος ο σοφός. Έρεις κίμω ά αυτή έχει άναλαβει όλες τις... δουλειές του σπιτιού !..

Υπόδειγμα άπαθούς και φλεγματικού ανθρώπου ήταν και Φοντενέλ. Ουδέποτε είχε γελασει. Ουδέποτε είχε κλαψει. Δέν είχε όργισση ποτε. Πότε του δέν είχε ιρεξει. Δέν διέκοπτε ποτέ κ νενι. Δέν βιαζόταν ποτε να μιλήση...

Καποτε του ζήτησαν έκεμισση για έναν δυστυχισμένο.

— Πιστα θέλετε να όσω ; ώνησι.

— Καμμία εικουσι.εταμια αυουδουκεια, του είναν.

— Ίδου το κλειδί μου. Θάρω πως θα βρίσκεται το ποσόν α το στο χρηματοκιβώτιό μου...

Ύστερ από δυο μερες, τον συνεζάρησαν για την καλή αυ πράξη. Αυτός όμως, δέν κατωλαμινε τι ήθελεν να του πούν. Είλημονησι τα πάντα !

Στο σπίτι του, ο Φοντενέλ φιλοξενούσε έναν άνεψιό του, ο ποιος τον ένοχλούσε πολν. Τον κρατούσε όμως γιατί βαρυνόταν τον όωψη !

Όταν έγινε όδγοντα έτών, η φίλη του κυρία Ζοφφρέν, τ είνε μια μωρα :

— Ίατι δέν κάνεις τη διαθήκη σου Φοντενέλ ;

— Δέν έχω καμμιαν αναγκημή σ' αυτό..., απήνησεν ο Φοντενέλ.

Η κυρία Ζοφφρέν τόν ώδήγησε τότε σ' ένα συμβουλευογράφο, και, του υπηγορεύσεν η ίδια τους όρους της διαθήκης του. Κι Φοντενέλ, ο όλοιο, βαρυνόταν να φερη αναγκημοίς, συνετάξε τη διαθήκη του σύμφωνα με τις επιθυμίες της και την υπέγραψε !.. σ' ναζοντας γιατί υπερβαλλετο στον κοπο αύου !..

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Όταν γελαστή κανείς τρεις φορές

Ο δικαστικός ντε Σερίμ συνειθίζει να λήη :

— Έαν ένας άνθρωπος, με εμμετιθήσει μία φορά, ο μόνος έχος είν' αύτός. Έαν με εμμετιθήσει δυο φορές, τότε ένοχος είμαι και οι δυο μας. Έαν όμως με εμμετιθήσει τρεις φορές, έ, τι πλέον, μόνος ένοχος είμαι έγώ !

Χειροκρέτει

Ο άρχιεπίσκοπος της Ναρθόνης Σ... ήταν τόσον φιλάργυ, όσο και καχυποπίος. Διά μερα που έτυχε να εχη άπλωμενα ει στο τραπέζι του ένα σωφο χρημάτα, του παρουσιασθήκε μια ό γνη να βγυ προς σιγημην άλο το δωμάτιο. Πως να φυγή όμ όπου κοντα στο τραπέζι βρίσκεται ο άββάς Χ... που είχε πάει, του κάμει έπίσκεψη ;

— Άγαπητέ μου άββά, του είνε τότε ο άρχιεπίσκοπος γ γοντας, θα πεταχώ μία σιγημή ως το διαλενό δωμάτιο... Μά να γυρίσω όμως, σε παρακαλώ να χειροκροτήεις διαμιάς !..